

DENİZ

- Sabah oldu Ahmet. Haydi uyan oğlum. Kahvaltı hazır.

Gecenin karanlığından uyanıp gündüzün ışsız bir odasında açtı gözlerini Ahmet. Annesinin yavaş yavaş saçını okşayışından, sıcak çöreklerle haşlanmış yumurta kokusundan ve radyoda çalan Nesrin Sipahi şarkısından ibaret bir Pazar sabahına “günaydın” dedi. “Günaydın okunmayı bekleyen Pazar gazeteleri ve baharı kucaklamaya gelen kuş sürüleri. Günaydın okulun boş bahçesinde bisiklete binmeyi öğrenen küçük çocuklar ve günaydın her gün bir önceki günden daha parlak olmaya başlayan Nisan güneşi.”

Ahmet yatağında yavaşça doğruldu ve artık kalın gelmeye başlayan kışlık yorganını üzerinden kaldırdı. Önce sol, sonra sağ ayağını bastı yere ve tek nefeste kaldırdı diri vücudunu yatağından. Hemen annesi girdi sağ kolunun altına; sanki kanadı kırık bir kuşa taze bir sol kanat gibi gerildi. Ahmet’i banyoya kadar yürüttü. Kapı zaten açıktı ama o yine de kontrol ettikten sonra usulca içeriye girdi; annesi de arkasından. Banyo küçük bir yer olmalıydı çünkü su sesi sanki duvarlara çarpıp bir musluk değil de koca bir şelaleymiş gibi büyüverdi Ahmet’in kulaklarında. Annesi duvarda asılı havluyu alıp oğluna verdi. Ahmet önce yanaklarını ve alnını sildi, daha sonra kirpiklerinde biriken su damlalarını havluya hapsetti.

Artık kahvaltı vakti gelmişti. Babasının gazete okuyuşunu daha salona ilk girdiği anda, gelen hışırtılardan anlamıştı. Her zaman alışık olduğu sandalyesine, her zaman alışık olduğu şekilde oturdu. Annesinin olduğunu tahmin ettiği bir el, çaydanlıktan bardağına çay doldurdu. Babası Remzi gazeteden bir sayfa daha çevirdi. Radyoda bu defa farklı bir alaturka şarkı çalıyordu.

Ahmet’in olağan Pazar kahvaltısı bir yana, aklında hala geceden kalma dalga seslerinden rüyalar fısıldaşıyordu. Sanki dalgalar Ahmet’in o mahkum ruhunu içine almış da sert sert kıyıya vuruyordu onu uyandırmak için. Dalga sesleri martı seslerine karışmış, düet şarkılarının nakarat kısmını üçü birlikte söylüyorlardı. Dalgalar... Peşi sıra kocaman dalgalar... kıyıdaki kayaları parçalayıp kum yapan yüce dalgalar... Ahmet olağan gücüyle savaşıyordu onlarla. Önce biraz tuzlu su yuttu istemeden. Bütün soluk borusu tuzdan yandı. Sonra daha hızlı kulaç atmaya başladı. O ne kadar sert davransa dalgalara, dalgalar ondan iki katı güçle intikam alıyordu. Ahmet’in artık dayanacak takati kalmamıştı. Ve bir yudum daha deniz suyu aktı boğazından. Ve birkaç yudum daha, ardı ardına...

- Çayın soğudu Ahmet. Neden bir şey yemiyorsun?

Ahmet annesinin zorla çay bardağını tutturmasıyla uyandı rüyasından. Bir yudum çay geçince boğazından tuzdan eser kalmadı.

Baharın gelişini balkonun açık kapısından süzülen çiçek kokularından anlamıştı. Hayatında bir defa bile görmediği o mükemmel kokan çiçekler bu Pazar sabahı evlerine davetsizce konuk olmuştu. Adlarının nergis olduğunu biliyordu, çünkü annesi daha 3 hafta evvel evlerinin önündeki küçük bahçeye büyük heveslerle ekmişti onları.

- Nergis sarı olurmuş. Güneş gibi, limon gibi... Güneşse sıcak, yaz gibi. Oysa limon ekşidir, büzüşür dilim damağım, burnumun üstü terler.

diye geçirdi aklından Ahmet. Sarıyı bilmese de nergisi anlamak zor değildi onun için. İnsan “anlamak” isteyince bir çift gözden öte bir dünya seriliyor aslında önüne. Nergis artık Ahmet’e göre biraz ekşi, biraz sıcak, mis kokulu, yumuşak dokulu bir şeydi işte.

Derin bir nefes aldı, önündeki tabakta duran artık soğumuş çöreğini iştahla ısırды. Ne babasının okuduğu gazete hışırtısı, ne yoldan geçen araba kornaları ne de radyoda kısık sesle çalan müzik... Ahmet’in zihninde çalkalanan dalgalar bir kez daha şiddetle yankılandı. “Demek ki banyo kadar küçükmiş benim kafam.” diye düşündü ve yine başladı o yoğun deniz kokusu eşliğinde dalgalarla boğuşmaya. Ama sanki bu defa kulaçlarında bir umut gizliydi. Karşı kıyıya geçip onlara karşı ilk zaferini ilan edecekti. Çocuk bedeni bazı dalgaların altında kalsa da hırslı kulaçları çoğunu bıçak gibi kesip atıyordu. Suyun altında kaldığı anlarda kulakları hala martıların sesini duyabiliyordu. Martılar da sanki onun bu mücadelesine destek vermeye gelmiş gibi dalgaların her galibiyetinde acı acı çığlıklar aratak, Ahmet’i mücadelesine tutunmaya zorluyorlardı. Hava ılık ancak şiddetli rüzgarlıydı. “Rüzgar”ı herkes kadar iyi tanıyor, biliyordu. Rüzgarı gördüğünü iddia eden kimse yoktu nihayetinde. Bunu bilmek Ahmet’i bir anlık rahatlatmıştı. İlk defa “diğerleri” ile eşit koşullarda savaşıyordu doğayla. Çevresindeki diğer insanlar gelen dalgaların büyüklüğünü görüp kaçabilseler de, rüzgar’dan kurtulamazlardı. Suyun üstünde kalan sırtı esen rüzgarda buz gibi oluyordu. Bütün vücudunu denizin içinde tutarak dalgalarla savaşına kaldığı yerden devam etti.

9 yaşındaki bedeni, hayatı boyunca güneşe bakmamış gözleri ve kendisini tamamen oğluna adanmış annesi ile küçük bir sahil kasabasında yaşıyordu Ahmet. İçindeki deniz tutkusunu ne ailesinden ona mirastı ne de yakamozun nasıl bir şey olduğunu bilmesinden kaynaklıydı. Deniz’in o huzurlu sesi, dalgaların büyümlü kuvveti onu içine çekmişti bi kere. Annesi Ahmet’in yalnız başına denize girmesini tehlikeli olduğundan yasaklamıştı. Oysa Ahmet yıllardır rüyasında dalgalarla tek başına mücadele ederken, annesi derin uykularda yastık eskitiyor olurdu.

Ahmet’in babası Remzi arıcılıkla uğraşmaktaydı. Ayda en fazla on gün eve uğrar, her uğradığında da evde can sıkıntısından başka bir şey yaratmazdı. Ahmet, yaşadıkları sahil kasabasının tek orta okuluna gitmekteydi. Aslında 45 kilometre uzak olmasa ona daha uygun bir okula gidebilcekken, fırsatsızlıklar yüzünden yakındaki okulda eğitim alırmak zorunda kalmıştı. Annesi her sabah oğlunu okuluna bırakır, bahçedeki banklardan birine oturup tüm gün dantel örüp, yatak örtüsü, pike ve koltuk kılıfı işlerdi. Bazı tenefüs aralarında Ahmet’i görmeye sınıfına çıkar bir ihtiyacı olup olmadığını kontrol ederdi. Paydos zili çalmaya yakın, çocukların çıktığı kapının köşesine gelir ve sessizce beklerdi. Zille beraber neredeyse bir balon patlarken içindeki havanın dışarı boşalması kadar seri biçimde çıkardı çocuklar okuldan. Ahmet genellikle bu esnada ikinci katın merdivenlerini inmekle meşgul olurdu. Herkes okulu terkettikten sonra, sakın sakın merdivenleri inerdi tek başına. Bazen ona yardım etmek isteyen arkadaşları olsa da genellikle yalnızdı Ahmet annesi onu karşıladığında. Oğlunun pek de ağır olmayan çantasını yüklenir ana oğul birlikte evlerinin yolunu tutarlardı. Yol boyunca Ahmet bir an bile aksatmaksızın dalga sesleriyle boğuşur, deniz kokusuyla sırnaşırdı. Aklında hep denizle ilgili sorular, denizle alakalı hayaller vardı.

- Deniz maviymiş. Maviyse gökyüzü. Gökyüzü de çok uzak...

Denizi anlamak hiçbir zaman nergisleri anlamak kadar kolay olmadı Ahmet için. Oysa denizin tuzlu olduğunu ve yüzüne dalga her çarptığında gırtlığındaki yanmanın nasıl olduğunu düşünür ve denizi biraz olsun anladığını hissedirdi. Ahmet ile annesi sanki üç adımlık zamanda evlerine gelirler, gıcırdayan kapılarını usulca açıp ayakkabılarını kapının eşliğinde çıkarırlardı. Eve geldiklerinde saat 3’ü geçmezdi. Saatler Ahmet’e hiçbir şey ifade etmiyordu. Gündüzü de geceyi

de onun için ne akrep ne de yelkovan belirleyebilirdi. Deniz en güzel akşam üzeri kokardı ve Ahmet için de günün en güzel vakti sadece bu saatlerdi.

Güzel bir Pazar kahvaltısı, radyoda çalan şarkılar, eve sinen yumurta ve çörek kokusu, gazete hışırtıları ve nergisler... Herkesin görebildiği, koklayabildiği, duyabildiği kadar bir Nisan sabahıydı sadece. Beklenmeyen bir telefon sesi radyoda çalan bir Melihat Gülses şarkısını kabaca kirletti. Remzi Bey gazetesini bir kenara bırakıp acı acı çalan ahizeyi kaldırdı. Ahmet annesinden bir çörek daha istedi. Rüzgar balkon kapısını gıcırdatarak kapattı. Akrep yerinde saysa da yelkovan bir tık ileri atladı. Remzi Bey telefonu kapattı, radyonun sesini kıstı, masadaki yerine geri döndü.

- Kaymakam bey yarışmada birinci olduğunu söyledi. Okul meseleni görüşmek için bizi meydanda bekliyormuş.

Beklenmeyen telefon sesi bir anda Ahmet için tarif edilemeyen bir duyguya dönüşmüştü. Mutluluk değil, gururdu sanki bunun tam tanımını. Aylar önce şehirde düzenlenen şiir yarışmasında, hiç görmediği tutkusuna yazdığı bu şiirle birinci olduğuna gerçekten şaşırılmıştı. Bir çift gözün görebildiğinden öte bir dünyada tanımıştı oysa Ahmet denizi. Ama artık dalgalara karşı ilk zaferini göğsünü gere gere ilan edebilirdi. Satırları anımsamaya çalıştı hemen. Yine dalgalar belirdi zihninde tuzlu tuzlu...

- Dalga sesleri geliyor kulağıma,
O kadar güçlü ki bağırırları; sahil martıları duyamıyor
Yükseliyor üzerinden balıkçı teknelerinin
Bir kulaç uzağa bile varamıyor sardunyalara.
Oysa ne güzeldir dalgalandıkça denizin kokusu
Dalga değil; fırtınadır denizcinin korkusu
Uzaklardan haber saklar dalgalanan denizin dokusu
Kumuna katamadığı kayayı
Yosun kaplar inatçı dalgası

Sofrayı bile toplamadan hazırlanıp çıktılar evden ana, baba, oğul.

- Günaydın okunmayı bekleyen Pazar gazeteleri ve baharı kucaklamaya gelen kuş sürüleri.
Günaydın bisiklete binmeyi öğrenen küçük çocuklar ve günaydın her gün bir önceki günden daha parlak olmaya başlayan güneş. Hepinizi çok iyi anlıyorum.

